

ஒரு பேப்பர்

ORU PAPER

எண்ணும் எண்ணங்கள்
யாவினும் வெற்றி!

ஆசிரியர் குழு:

லண்டன்

சேயோன் - அ.இரவி
மணி - அகிலன்

கனடா

தயா - பொன்.விவேகானந்தன்

பாரிஸ்

சிறி

ஜேர்மனி

சபேசன் - சாந்தி

சுவீஸ்

ரேமன் - சந்துரு

பொறுப்பாசிரியர்

- கோபி -

மக்கள் தொடர்பு

பாலா

விளம்பரம்

கௌரி - சிந்து

அச்சு

குமார் (ஜேர்மனி)

வடிவமைப்பு

jasmine studio

முகப்பு வடிவமைப்பு

seven zero graphics

விளம்பர வடிவமைப்பு

ரஜீவன் - கிரி

தமிழ் எழுத்துரு உதவி

சுரதா யாழ்வாணன்

நிதி - நிர்வாகம்

முருகானந்தன்

வழங்கல்

உதயகுமார்-ராஜ்-கரன்

உங்கள் தொடர்புகள்:

தொலைபேசி (Tel)

லண்டன் 020 7043 4310

பாரீஸ் 01 7289 8165

சுவீஸ் 043 500 0277

தொலைநகல் (Fax)

020 7043 4312

ஆக்கங்கள் மற்றும்

அஞ்சல்வழித்தொடர்புகள்:

பணிமனை முகவரி

Oru Paper

45'B' Crusoe Road

Mitcham CR4 3L J

Surrey

மின்னஞ்சல்:

info@orupaper.com

இணையம்:

www.orupaper.com

'Oru Paper' is a bi-lingual paper published from London by Jasmine Studio Ltd. on the 1st and 3rd Fridays of each month. The views expressed are those of the contributors and do not reflect the views of editors or its publishers. All information including advertisements are presented in good faith. However the general public is informed that the publisher accepts no responsibility for any loss or damage whatsoever caused by errors or omissions.

உயரே பார்யது தான் இலக்குக்கு உறுதி

கோபத்தை எப்படி குறைப்பது என்றுதான் தெரியவில்லை. எதற்கெடுத்தாலும் கோபம் வருகிறது. அடிமுட்டாள்களைக் கண்டவுடன் ஆத்திரம் வருகிறது. கோபத்தைக் கொஞ்சமேனும் குறைப்பதற்கு யாரும் வழி சொல்லுங்களேன்.

எதிலும் அக்கறைப் படாமல், எது நடந்தாலும் எனக்கென்ன என்று சும்மா உண்டு, உடுத்து, உறங்கிச் சீவித்தால் பொல்லாப்பு ஏதும் வராது. அது புரிகிறது. ஆனால் பொறுத்திருக்க முடியவில்லையே! பொல்லாப்பு வந்து என் படலையை அல்லவா தட்டுகிறது.

சும்மாதான் இருந்தேன். 'நாயேனை நானும் நல்லவனாக்கு' என்று பாடிக்கொண்டு சிவனே யென்று சும்மாதான் இருந்தேன் ஆலயங் களுடன் மினக்கெடுவதும் அய்யர்மாரை வம்புக் கிழுப்பதும் என்ற என் கோவேறு கழுதைக் குணத்தையும் தூக்கி தூரப் போட்டுவிட்டு சும்மாதான் இருந்தேன். அது கடவுளுக்கே பொறுக்கவில்லைப் போலும்.

என் காதில் வந்து சில கதைகள் விழுந்தன. இரு பெண் மணிகள் பேசிக் கொண்டிருந்தனர்.

“எடியேயப்பா வாற ஞாயிற்றுக்கிழமை... அம்மன் கோயிலிலை ஏதோ அபிசேகம் நடக்குதாம். உன்ரை மோளும் சோதினை எடுக்கிறாந்தானே? அப்ப நீ போகேல்லையே”

“என்னத்துக்காமடி அபிசேகம்”

“பிள்ளைகளுக்கு 'ஜி.சீ.எஸ்.சி' சோதனை வருதெல்லே, அதுக்கு பிள்ளைகள் பாஸ் பண்ண வேணுமெண்டு ஒரு அபிசேகம் செய்யப் போயினமாம். போன கிழமை கோயிலுக்குப் போகேக்கை அய்யர் சொன்னவர், வாற ஞாயிற்றுக்கிழமை அபிசேகம் வரச்சொல்லி”

“போகத்தானேயடி வேணும், பிள்ளைகளும் படிக்கட்டும், நாங்களும் இப்படி முயற்சி செய்யலாம்தானே? மகன்தான் கோயிலுக்குக் கூப்பிட்டால் எரிஞ்சு விழுவான். படிக்கவே நேரமி லலை, கோயிலுக்கு இப்ப கூப்பிடுறியனோ எண்டு கத்துவான்.”

“ஓமடி எனக்கும் மகள் வரமாட்டன் எண்டுதான் நிக்கிறான். மகனையும் கட்டாயம் கூட்டிக்

கொண்டு வர வேணுமெண்டுதான் குருக்கள் சொன்னவர். அவளும் வந்தாளேயெண்டால் கூடப் பிரயோசனமாக இருக்கும்”

இப்படி கதைப்பவர்கள் ஏதோ ஒன்றிரண்டு பேர்தான் என்று தயவு செய்து நம்பிவிடாதீர்கள்.

ஒரு பெருங் கூட்டமே இப்படி கதைத்தபடி திரிகிறது. இன்னும் சொன்னால் நம் தமிழ் சாதியில் தொண்ணூறு வீதமானோர் இப்படித் தான் இருக்கிறார்கள். அதிலும் இந்த 'குடும்பப் பெண்மணிகள்' இருக்கிறார்களே, அவர்கள் சுத்த மோசம். மிக இளம் குடும்பப் பெண்மணி ஒருவர் இன்னொரு பெண்மணிக்குச் சொல்கிறார்

சற்று விழுதவிக்காக

எழுதுவது: சேயோன்

ஒரு நடனக் கண்மணி சொல்கிறார்

“தமிழீழம் கிடைக்கும் வரை தமிழீழம் பற்றிய, தலைவர் பற்றிய, போர் பற்றிய நடன மாடுவதுதான் என் இலட்சியம்”

இதிலிருந்து என்ன தெரிகிறது? அந்தப் பெண்மணிக்கும் இந்தக் கண்மணிக்கும் என்ன வித்தியாசம்? அவரவர் அறிவு மட்டத்திற்கேற்ப அவரவர் ஆற்றலும் இலட்சியமும் இருக்கிறது என்பது. ஓர் உதாரணம் வாயிலாக இதனை விளக்க குவதாக இருந்தால், ஒரு குளத்தில் எந்தளவு நீர்மட்டம் உயர்ந்துள்ளதோ அந்தளவே அதிலுள்ள தாமரைப் பூவும் உயர்ந்திருக்கும்.

இவற்றையெல்லாம் ஏன் எழுத வேண்டி வரு கிறது? ஒரு கோபம்தான். இந்தக் கோபம் ஏன் வருகிறது? நமது தமிழ்ச் சமூகம் இப்படி முட்டாளாயிருக்கிறதே என்கிற வேதனையில் தான். இதுகள் திருத்த முடியாத கழுதைகளாக இருக்கிறதே என்ற வெப்பியாரம்தான்.

பாருங்கள், இந்த உலகம் எப்படி எப்படி எல்லாம் சுருங்கி விட்டது; விரிந்து விட்டது. விரைவாய் முன்னேறி விட்டது. புலம் பெயர் தேசத்தில் இருக்கும் ஒவ்வொரு தமிழரும் விஞ்ஞான வளர்ச்சியினால், விஞ்ஞான தொழினுட்ப சாதனங்களால், சொகுசு, சுக போகங்களை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

நமது அன்பிற்குரிய பிள்ளை இப்போது

எங்கிருக்கிறார்? என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறார்? என்று நிமிடத்துக்கு நிமிடம், கணத்துக்கு கணம் அறிந்து கொண்டிருக்கிறோமல்லவா? என்னுடைய அம்மா என்னைப் பற்றி அறியமுடியாமல் வயிற்றில் நெருப்பைக் கட்டிக் கொண்டல்லவா வாழ்ந்தாள்.

ஆனால் நாங்கள் அப்படியா? இந்த வசதிகளையும், வாய்ப்புக்களையும் தந்தது யார்? கோயிலா? குருக்கள்மாரா?

என் இனமே, என் சனமே சிந்தியுங்கள். கோயிலுக்குப்போக வேண்டாம் என்று சொல்லவில்லை. அமைதிக்கு, ஆத்ம திருப்திக்கு என்று இன்னும் பலவற்றுக்கு கோயிலுக்குப் போகலாம்.

ஆனால் அதைத்தா, இதைத்தா என்று ஆண்டவனுக்கு ஆய்க்கினை கொடுப்பதற்காகப் போகிறவர்களைப் பற்றி என்ன சொல்ல? சுயநலக் கும்பல்கள், சோத்து மாடுகள் அப்படித்தான் சொல்லலாம்.

தமிழ்ப் பக்திப் பழங்களை, 'ஆசார்' சீலர்களே, காலம் உங்களைக் கைவிட்டு விட்டு எவ்வளவோ தூரம் ஓடி விட்டது. உங்களால் இனி ஓடிப்பிடிக்க முடியாது. ஓய்வெடுங்கள். உங்கள் பிள்ளைகள் காலத்தை ஓடிப்பிடிப்பார்கள். கையில் எடுப்பார்கள். நம் சமூகத்துக்கு புது இரத்தம் பாய்ச்சுவார்கள். நீங்கள் ஒதுங்குங்கள்.

மனிதர்களே உயிர்களை உற்பத்தியாக்குகிற காலம் இது. அதுவும் விரும்பிய வடிவில், விரும்பிய குணத்தில், விரும்பிய நிறத்தில் மனிதரே உயிர்களை உற்பத்தியாக்குகின்றனர். நிறமூர்த்தங்களை, பரம்பரை அலகுகளை மனிதரே தீர்மானிக்கின்றனர்.

'ஆண்டவன் படைத்தான்' என்கிற கதையெல்லாம் இனி இல்லை. மனிதரே பிரம்மா. அவ்வளவுதான். அப்படியெல்லாம் ஆகிவிட நம் சனம் என்ன செய்கிறது? பரீட்சையில் சித்திபெற கேயிலுக்குப் போகிறார்கள்; குருக்களிடம் கையேந்துகிறார்கள்.

குழந்தைபேறு இல்லாதவர்களுக்கு, குழந்தையை மனிதர்தான் இப்போது கொடுக்கிறார். அதைக் கவனத்தில் கொள்ளுங்கள்.

இறுதியாக இது ஒன்று. வளர்ந்து வரும் நமது பிள்ளைகளின் இலக்குகளை உயர்த்துவோம். உலகச் சமூகத்தில் நம் தமிழ்ச் சமூகம் உன்னதம் எனச் சொல்ல வைப்போம்.

உயரே பார்ப்பதுதான் இலக்குக்கு உறுதி.

மானம்

ஒரு நல்ல மனிதனுக்கு மானம் முக்கியமானதாகும். மானமுள்ளவனாக வாழும் ஒருவனையே மக்கள் மதிப்பர். ஒருவன் தனது செல்வத்தையோ அல்லது பதவியையோ மேம்படுத்திக் கொள்வதற்காகவோ அல்லது சமுதாயத்தில் ஒரு உயர்ந்த நிலையில் இருப்பவன் தனது நிலையைத் தக்கவைத்துக் கொள்வதற்காகவோ அவனது மதிப்பைக் குறைக்கக் கூடிய கீழ்ச்செயல்களில் ஈடுபடுதல் கூடாது. (குறள் 961)

மதிப்பும் மரியாதையும் ஒருவனுக்குத் தேவையானதுதான். ஆனால் தனக்கு மரியாதை கிடைப்பதற்காக நெறி தவறிய செயல்களில் ஈடுபடக்கூடாது. உதாரணமாக பலருடன் ஒன்றுசேர்ந்து சமூகத்திற்கு நன்மை தருகின்ற ஒரு செயலைச் செய்தபின் அது தனது தனிப்பட்ட முயற்சியினால் செய்யப்பட்டது என உரிமை கொண்டாடினால் அதனால் அவருக்குப் புகழ் சேரலாம். ஆனால் அது சரியான செயல் என ஏற்றுக் கொள்ளப்படமாட்டாது. (குறள் 962).

ஒருவன் செல்வந்தனாக இருந்தாலும் அவனிடத்தில் பணிவு வேண்டும். அப்போதுதான் அவனை எல்லோரும் மதித்து ஏற்றுக் கொள்வர். பணிவு இல்லாத செல்வந்தனிடத்தில் பிறர் பணிந்து போகக் கூடும். ஆனால் அவனை ஒருவரும் மதித்து நடக்க மாட்டார்கள்.

பணிவுடன் கூடிய செல்வந்தன் ஒருவேளை அவனுடைய செல்வத்தை இழந்தாலும் மற்றையோர் அவனிடம் மரியாதை கொண்டிருப்பர். பணிவுடைய செல்வந்தன் தனது செல்வத்தை இழந்தாலும் அவன் தன் பணிவையோ அல்லது உயர்ந்த குணங்களையோ இழத்தல் கூடாது. (குறள் 963)

ஒருவன் ஒரு நெறியான வாழ்க்கை வாழும் வரைதான் அவனுக்கு மதிப்பும் மரியாதையும் கிடைக்கும். நெறி பிறழ்ந்த வாழ்க்கையை நாடுவானேயாகில் அதனால் மற்றையோரின் இகழ்ச்சிக்கு ஆளாக நேரிடும்.

ஒருவனது தலைமயிர் அவனது தலையில் இருக்கும் வரையே அதற்கு மரியாதை உண்டு. தலையிலிருந்து பிரிக்கப்பட்டதும் அது குப்பையாகவே கருதப்படும். மனிதனும் நெறி பிறழாத வாழ்க்கை வாழும்வரைதான் அவன் நற்பெயரைப் பெற முடியும். (குறள் 964).

உள்ளுள் காட்டுவது உறுதி

எழுதுவது: இராம. கே. நாதன்

ஒருவன் மிகுந்த செல்வந்தனாக இருக்கலாம் அல்லது சிறந்த கல்விமானாக இருக்கலாம், ஆனால் அவனது செயல்கள் சிறு அளவிலேனும் நெறி தவறியதாக இருப்பின் அவன் மிகவும் கீழ்த்தரமானவனாகக் கருதப்படுவான். அவ்வேளையில் அவனது பணமோ அல்லது பதவியோ அவனை பாதுகாக்காது. மலைபோன்ற பெருமை உடையவர்கள் கூட குன்றிமணி போன்ற சிறு பிழையினைச் செய்தாலும் அவர்களது புகழும் பெருமையும் குன்றிமணி அளவினதாகக் குறுகிவிடும். (குறள் 965).

எமது தேவை கருதி ஒரு கீழ்த்தரமான குணங்கொண்ட ஒருவனை அண்டி நிற்பதால் எமக்கு இவ் வாழ்விலும் பயன் கிடையாது, மறுமையிலும் பயன் சேராது. அவ்வாறிருக்கையில்

ஒரு தீயவனைச் சார்ந்து இருப்பதில் என்ன பயன்? அவனிடமிருந்து இகழ்ச்சியையே எதிர்பார்க்கலாம். ஆதலால் நாம் யாருடன் சேர்ந்து நிற்கின்றோம், யாருடன் நட்புறவு கொண்டுள்ளோம் என்பதில் கவனமாக இருத்தல் வேண்டும். (குறள் 966).

ஒருவன் தனது வறுமை காரணமாகவேனும் ஒரு தீயவனை அண்டி வாழ்தல் கூடாது. அப்படி வாழ்ந்தான் என்று பெயர் எடுப்பதைவிட அந்த வறுமை காரணமாக இறந்தான் என்பதே மேல். (குறள் 967).

ஒருவன் உயிர் வாழ்வதற்கு உடலைப் பேணிப் பாதுகாத்தல் அவசியம். ஆனால் உடலிலும் பார்க்க அவனது மானம் முக்கியமானதாகும். அந்த மானத்திற்குப் பங்கம் வந்த இடத்து இந்த ஊன்உடம்பைப் பாதுகாத்து வளர்த்தலில் எவ்வித பிரயோசனமும் இல்லை. ஒருவனது உடலைப் பேணி வளர்ப்பதிலும் பார்க்க மானத்தைக் காப்பதே முக்கியமானது. (குறள் 968).

உண்மையான மேன்மைக் குணம் படைத்தோர் தமது பெயருக்கு இழிவு ஏற்படின் தமது உயிரைத்துறப்பதற்கும் அஞ்சமாட்டார்கள். ஒரு கவரிமானின் உடலில் இருந்து அதன் மயிரைக் களைந்துவிட்டால் அது இறந்துவிடும். அதேபோன்று மானத்திற்கு இழுக்கு வந்தவிடத்து மேன்மக்களும் தம் உயிரைத் துறப்பர். (குறள் 969).

எவன் தனக்கு அல்லது தனது சமூகத்திற்கு இழிவு வரும்போது தனது உயிரையே பணயமாக வைக்கிறானோ அவனையே மக்கள் 'மாவீரன்' எனப் போற்றுவர். அவனது பெருமையை மக்கள் போற்றித் துதிப்பர். (குறள் 970)